

An impressionistic painting in shades of blue, green, and orange. It depicts three figures, possibly swimmers or divers, in a dynamic, abstract landscape. The figures are rendered with visible brushstrokes, giving the scene a sense of movement and depth. The overall composition is vibrant and textured.

Faith Hoganová

Dámský klub půlnočního plavání

Přeložil Josef Novotný

P
R
O
S
T
O
R

**P R
O S T
O R**

Faith Hoganová

**P R
O S T
O R**

Edice **Přítelkyně**

Faith Hoganová

**Dámský klub
půlnočního
plavání**

Přeložil Josef Novotný

Praha, 2023

**P R
O S T
O R**

First published in the United Kingdom in 2021 by Aria,
an imprint of Head of Zeus Ltd
Copyright © Faith Hogan 2021
Translation © Josef Novotný 2023
Czech edition © PROSTOR 2023

ISBN 978-80-7260-565-1

S láskou věnováno Seánovi, Roisín, Tomásovi a Cristín

Z deníku plavkyně

Chlad mi zalézá pod kůži, až do morku kostí. Brodím se dál, a jak se nořím hlouběji, ledová voda mě řeže do lýtek a stehen. Vím, že je to nevyhnutelné. Kolem mého těla se vznáší mrazivá příkrývka a vítá mě jako opravdová přítelkyně. Rychle se celá potopím, lapám po dechu a na rtech cítím chuť slané vody. Do chodidel mě píchají drobné ostré kamínky. Pak se vrhnu vpřed. Rukama a nohama prorážím vodu, až mě chlad prostoupí skrz naskrz. Odevzdávám se nekonečnosti, která mě nadnáší, a vím, že jsem v bezpečí. Otáčím se na záda a vychutnávám si ty nádherné, blažené okamžiky, než budu muset zpátky na břeh, vrátit se s novou energií do života.

Zaznamenala Jo

Prolog

Byla polovina května a Elizabeth kolem sebe cítila vlhodu noc. Zátoka ležela jen necelý kilometr cesty po pláži. Elizabeth věděla, že sem přijde znovu, i když by si to bývala nepřiznala. A teď, když dorazila na místo, se na chvíli zastavila. Sem chodila Jo každou noc plavat. Stejně pravidelně myla každý čtvrtek odpoledne okna. Jo se držela rutiny, i když ve vlastním rytmu. Každý večer, zatímco všechny ostatní ženy v Ballycove usínaly u televize, vytáhla Jo starou nákupní tašku s ošoupaným ručníkem a hřebenem po mámě. Pak šla po pláži až na tohle místo, svlékla se do obnošených plavek a nejméně deset minut rázně plavala ve studených vlnách.

Elizabeth tu stála dlouho, ponořená do milých i smutných vzpomínek, které si přehrávala v hlavě. Jako malá sem chodívala často, ale celá léta jen zůstávala na břehu.

„Říkala jsem si, že to budeš ty,“ ozval se jí za zády Join známý hlas. „Kde se tu bereš?“ zeptala se a odložila tašku na zem.

„Ale, jenom jsem si vyrazila na procházku,“ odpověděla Elizabeth a zalitovala, že vyrušila Jo při její zvláštní meditaci.

„Nechceš se přidat?“ usmála se Jo.

„Ne, raději ne. Nesnáším zimu tak dobře jako ty.“ Nejprve se tomu zasmála, ale potom si vzpomněla, jak ze sebe Jo shazovala jednu vrstvu oblečení po druhé, až se ukázalo, že vůbec není tak silná a mohutná, jak Elizabeth vždycky připadala. Naopak, pod těmi vrstvami se scvrkla do ptáčete, ruce a nohy jako hůlky.

„Můžu tě jen ujistit, že o hodně přicházíš,“ poznamenala Jo a vykročila směrem k vodě, zatímco Elizabeth zůstala na břehu s myšlenkami, že dosavadní roky strávila na vedlejší koleji. A náhle jí bylo jasné, že zbytek života tam trčet nechce.

Dnešek byl něčím zvláštní. Elizabeth nedokázala jasně vyjádřit čím. Jako by to byl začátek nové kapitoly. Náhle se jí

zdálo, že ji voda k sobě volá. Když začala shazovat šaty, nebyla si jistá, jestli je zcela při smyslech, ale vzápětí už běžela, plná energie jako rozjařené dítě, křičela, konečně svobodná. Nahá jako ve chvíli, kdy přišla na svět, vběhla do vody.

Bylo to báječné. Křest ledovou vodou, bodající tisíci jehličkami. Nervová zakončení se jí chvěla a vysílala do celého těla přívaly emocí. Bylo to zasvěcení, jímž se odpoutávala od svého starého usudlého života. A vtom se ten nesnesitelný chlad stal součástí její bytosti a přinesl jí úplně nový, osvobozující pocit. Bylo to očistné. Úplně ji to uchvátilo. Jako by v sobě našla gejzír radosti a nadšení. Mrazivá slaná voda ji teď izolovala od veškeré bolesti. Nebo možná cítila, že štiplavé a studené moře jí dodalo sílu, aby všem obavám a tajemstvím čelila a dosáhla klidu. Konečně byla volná.

V tomto jediném okamžiku se koncentroval celý její život, spojila se v něm minulost, současnost a budoucnost – ale především existovala tady a teď a nikdy se necítila tak naživu. Ponořila se pod hladinu a vychutnávala si svobodu, stále ještě v šoku z toho chladu, ale zároveň naplněná nezměrným teplem. Bylo to šílené, vášnivé, dokonalost sama. Otočila se na záda a pošilhávala směrem k obzoru. Plavala dál, daleko za místo, kde ještě dosáhla na dno, až k Jo, která tam splývala na zádech a hleděla na mizející zbytek světlé oblohy na západě.

„Dokázala jsi to,“ pochválila ji Jo, když vedle sebe šlapaly ledovou vodu.

„Je tady zatraceně zima,“ dodala trochu zbytečně Elizabeth.

„To teda je, ale necítíš, že zase žiješ? Já tenhle pocit zažívám každý den, kdy sem přijdu. Je to, jako když mám svoje pevné místo uprostřed nekonečného vesmíru.“

„Aha.“ Elizabeth si nebyla jistá, co tím Jo myslí. Tady v temném oceánu jen věděla, že dokáže cokoli. V tuhle chvíli ji nic nemohlo vykolejit.

„Co by tomu asi řekl Eric?“ usmála se Jo a vzápětí obě vyprskly smíchy jako potrhle. Pro jednou by ztratil řeč. Představa,

že se jeho počestná žena koupe v záři měsíce tak, jak ji pánbůh stvořil, by ho natolik šokovala, že by vystřízlivěl.

Pláž byla úplně prázdná, až na pár kroužících racků, kteří si nejspíš mysleli, že ty dvě ženské zešilely. Elizabeth se znovu začala smát – nejspíš měli pravdu. Možná nakonec upadla do stavu šťastného bláznovství, ale bylo jí to jedno. Poprvé po strašně dlouhé době cítila, že se ocitla ve stavu blaženosti.

Část první

Duben

1. Elizabeth

Od Erikova pohřbu uplynul týden. Po více než třiceti letech manželství si Elizabeth myslela, že ho zná skrz naskrz. Ale mylila se. I po smrti se před ní snažil utajit pravdu. Toho zamračeného rána nepřišla na hřbitov v Shanganagh, aby uctila jeho památku. Vydala se sem, protože se mu chystala říct, co si o něm myslí. Předešlou noc skoro nespala, budil ji nářek větru, blesky, co osvětlovaly noční oblohu, a Elizabeth měla pocit, že ta kakofonie hromobití a deště by vzbudila i mrtvého. Připadalo jí, že v tomhle rámusu nedokáže usnout nikdo v celé vsi. Bloumala po domě z jedné potmělé místnosti do druhé a čekala, až bouře přejde, aby ze sebe mohla setřást neklid, který jí nedal spát.

Kolem čtvrté ráno se rozhodla sejít dolů do přízemí a porozhlédnout se po ordinaci. Bylo to zvláštní, být tady dole bez Erika. Jako by tu jeho přítomnost ulpěla víc než kdekoli jinde a všemu tady vévodila. Thea Gilchristová, doktorka, která za něj několik posledních měsíců zaskakovala, tu po sobě nezanechala žádnou znatelnou stopu. Elizabeth prošla malou čekárnou, minula recepční stůl v tmavém výklenku a vstoupila do Erikovy ordinace. Rozsvítila světlo a poslouchala, jak praská, jako kdyby se zlobilo, že ho někdo budí v tuhle ne lidskou hodinu.

Na okamžik ucítila, jak v ní narůstá panika. Co kdyby vypadla elektřina? Co kdyby tu zůstala potmě a musela by šátrat podél zdi úzké chodby a pak téměř poslepu vystoupat po vratkých schodech zpět do hlavní části domu? Tady dole se zdálo, že bouře sílí. Ordinace byla jen upraveným přístupem k větším hospodářským stavbám, lemujícím pozemek. Erikovi kdysi připadalo pohodlnější zastřešit a vybavit tohle nezajímavé místo, ačkoli za domem byla dlouhá řada kamených staveb, zakončená velkou kočárovnou na zadním okraji zahrady. Samozřejmě i tyto stavby, stejně jako obytnou část

domu, poznamenal čas a během let se pomalu rozpadaly. *Kdo by chtěl mít všechny ty lidi u sebe na zahradě?* mumlal tehdy Eric, a tak strávil svůj pracovní život tady, s elektrickými kamny vyfukujícími teplý vzduch. A mezi zdmi stále páchnoucími vlhkem navzdory jeho opakovaným tvrzením, že čerstvý ná-
těr všechno vyřeší.

Elizabeth došla k Erikovu stolu a sedla si na židli. Ani nevěděla, proč to udělala. Možná se v sobě snažila najít odpověď na zatím neznámou otázku. Jakákoli touha cítit objetí jeho paží z ní už dávno vyprchala, pokud vůbec kdy nějakou měla. Ale bylo zvláštní sedět tady na Erikově místě a dívat se po místnosti z jeho perspektivy. Pocítila u toho, že ho postrádá jakýmsi zvláštním způsobem, který předtím nepoznala. Připomnělo jí to, jak se vzali a jak ho obdivovala. Nejen proto, že byl pohledný, ale že ji zachránil. Něco na něm bylo. Něco, co bylo znát v jeho přítomnosti. Nejen proto, že byl lékař. Jako by z celé jeho osobnosti vyzařovalo, že tento muž má životy lidí ve svých rukou, že zná odpovědi na otázky života a smrti, zdraví a nemoci, že se lidé díky jeho dovednosti cítí lépe.

Nikdy to takhle nedokázala vyjádřit. Ale zatímco tady seděla, začínalo jí docházet, že možná nebylo všechno tak jasné, jak si myslela. Nesl odpovědnost – téměř hmatatelně cítila, jak se tu na ni tlačí ze všech stran. Snad i sama ta tíha odpovědnosti dokázala člověka dohnat k pití, přestože k tomu neměl dispozice.

Zhluboka si povzdechla. Nemělo smysl o tom teď uvažovat. Čas, kdy vzájemné porozumění mohlo dokázat, aby mezi nimi bylo všechno jinak, už byl pryč. Vtom však upoutal její pozornost malý stříbrný předmět. Že by klíč? Cosi podlouhlého a lesklého vyčuhovalo zpod pořadače krčícího se pod deskou stolu. S jistou opatrností se sehnula a vytáhla to. Na chvíli se na věičku zadívala a hádala, že jen spadla ze stolu. Pak si ale vzpomněla, jak jednoho večera přišla Thea Gilchristová a ptala se po klíči. Odešla však bez něj. Jednak Elizabeth neměla ani páru o nějakých klíčích a jednak na ni kdysi Eric vrčel, že *do té skřínky se šuplíky jí nic není.*

Elizabeth klíč zvedla, zasunula ho do zámku skřínky, lehce jím otočila a zhluboka se nadechla. Vytáhla horní zásuvku. V ten moment zahradu ozářil blesk, takže to na okamžik vypadalo, jako by se zjevil Eric, aby ji varoval. Následovalo zlověstné zahřmění, které ji vyděsilo k smrti. Ale zůstala sedět, zatímco zahradu opět zahalila temnota.

Pak nahlédla do šuplíku. Nebyl moc hluboký, spíš podlouhlý, a těch pár papírů, co v něm našla, mělo jen zamaskovat prázdné lahve. Eric je tam schovával, aby skryl svou slabost. Zjevně věřil, že svět o ní nemá ponětí. Elizabeth si nad tou marností povzdechla. Čtyřicet let se propíjel k smrti, a přitom jeho prací bylo před ní ostatní lidi chránit. Spodní zásuvka byla hlubší. Také sloužila jako odkládací prostor pro prázdné lahve, ale ležela v ní i nějaká složka, což Elizabeth překvapilo. To se k Erikovi nehodilo. Nevybavovala si, že by si schovával nějaké složky či jakékoli jiné záznamy.

Tahle byla uložena v hnědé obálce obeprnuté tlustou gumičkou. Vyndala ji a váhavě položila na vybledlou a flekatou papírovou podložku, jež zabírala většinu pracovního stolu. Bezmyšlenkovitě zasunula zásuvku nohou. Zahradu za jejími zády hrozivě osvětlil další blesk. Tentokrát už ale neměl takovou moc. Na moment zarazil pohyb jejích rukou, když stahovala gumičku, ale neměla už nutkání utéct strachy do domu. Zaměstnávalo ji teď překvapení, že Eric vůbec měl nějakou složku, kterou schovával pod zámekem. Přemýšlela, před kým ji asi mohl chtít ukrýt. Ale někde uvnitř věděla, že jedinou osobou, před kterou něco tajil, byla právě ona – Elizabeth.

Po smrti už ale člověk nic neschová. Prázdné lahve, dluhy z hazardu – dokonce ani nevěděla, že měl rád koně. Celé ty roky existoval ještě další Erikův svět – sázky na koně, když sedával připoilý u baru ve Flannellyho hospodě. Účet se vyšplhal na dva tisíce liber. Starý Ned Flannelly měl aspoň tolik cti, aby se tvářil rozpačitě, když si pro peníze přišel. Nechtěl ji s tím obtěžovat. Ale Eric se už v hospodě nezastaví, a tak si Ned přišel vybrat, co mu patřilo.

Elizabeth to vyděsilo. Pomyšlení, že nad nimi visel nějaký dluh, aniž by o tom věděla! Stejně zlověstný pocit se teď vrátil. S Nedom se to vyřešilo snadno – jen musela zajít do banky a vybrat ze svých úspor, aby mu mohla dluh splatit. Ale teď, než složku před sebou otevřela, se na chvíli zarazila. Co když schovává víc tajemství podobných tomu, co bůhvíkolik let skrýval Ned Flannelly?

Ať byla Elizabeth jakákoli, nikdy nebyla zbabělá. A tak sebrala síly a s myšlenkami na nejhorší rázně složku otevřela.

Papíry držela pohromadě drátěná sponka. Elizabeth okamžitě poznala smlouvy týkající se domu a povědomou mapu, která zpod nich vyčuhovala. Hranice pozemku byly vyznačeny rovnou čarou, zakreslenou dnes již vybledlým inkoustem. Pod těmito dokumenty bylo množství dopisů, většinou adresovaných jejich právníkovi nebo od něj přijatých. Jedním z dokumentů byla – to Elizabeth překvapilo – Erikova poslední vůle. Netušila, že kdy nějakou sepsal. Datum bylo nedávné, jen pár měsíců předtím, než umřel.

Když se prokousala právníckým žargonem, ze závěti nevyplývalo nic překvapivého. Po vyrovnání všech dluhů, kterými je nemovitost zatížena, jsou dům a ordinace její a ona s nimi může nakládat dle libosti. Dle libosti! – opravdu to tak vyjádřil! Jako kdyby plné vlastnictví domu a ordinace bylo něčím, na co celé ty roky čekala. *Ach, Eriku*. Smutně zavrtěla hlavou a odložila závěť stranou. Složka nic moc dalšího neobsahovala, až na tlustou hnědou obálku, kterou Erik pro jistotu oblepil páskou. Rozmrzelá formulací poslední vůle obálku roztrhla, nehledíc na to, jak pracně byla zabalená.

Zevnitř vypadl svazek papírů. Štos listů s různými logy, která Elizabeth připadala povědomá. Rychle papíry prolistovala a vnímala jen slova v záhlaví. *Přečerpání limitu. Termínovaná půjčka. Kreditní karta. Po splatnosti. Prodlení*. Všechny dopisy pocházely od různých bank, celkem od pěti. Elizabeth zalapala po dechu a na okamžik pomyslela, že už se jí nikdy nadechnout nepodaří. Eric se prosázel až po uši do dluhů – a tím zadlužil

i ji. Dlužili celé jmění, možná víc, než byla cena domu. A jestli se těm červeným podtrhaným číslům dalo věřit, možná i víc, než byla hodnota ordinace.

Nezbylo jí nic.

Byli na pokraji bankrotu. Stála před krachem.

Dobrý bože – než dá tenhle průsvih do pořádku, může skončit na ulici.

Po tomhle už neměla na spánek ani pomyslení. Netušila, jak dlouho seděla u stolu a zírala na papíry před sebou. Poslední vůle byla bezcenná – už nebyl žádný dům ani ordinace. Ne poté, co splatí všechny dluhy. Nezůstane nic. Nemůže je ani prodat, protože není pravděpodobné, že by to banky dovolily. Nejspíš jí zaklepou na dveře, jakmile usoudí, že je načase ji požádat, aby se vystěhovala. A dům půjde do exekuce.

Samým vzlykáním se v té tmě vyčerpala, a potom paniku vystřídala zlost. Plakala, když si představovala, že mohla život prožít jinak. Že si mohla vzít někoho jiného. Někoho, kdo by jí dokázal rozesmát. Někoho, s kým by měla děti. Za to by dala cokoli. Ano, nebyla by *manželkou pana doktora* a nepatřila by k *vesnické honoraci*, ale měla by střechu nad hlavou i ve stáří.

Když bouře ustoupila směrem nad moře, Elizabeth cítila, jak její vztek polevuje. Ne, teď nebyl čas ztrácet hlavu. Poprvé po letech měla zas svůj osud ve vlastních rukou. Záleželo jen na ní, jak naloží s omezenými možnostmi, které se jí nabízely.

Později toho rána se procházela po *svém* domě a na všechno se dívala novými očima, pohledem člověka, kterého něco pořádně nakoplo. Brala do ruky vázy, odhadovala cenu závěsů a oťukávala příborníky ve snaze posoudit jejich hodnotu. Proklínala červotoče a děkovala svému strážnému andělovi, že ji bouře vytáhla z postele. Bylo lepší, že na to přišla sama, než aby jí jednoho dne stáli za dveřmi exekutoři.

Hodinu nato mířila ve svém malém autě na hřbitov v Shanganagh. Erikovi to teď samozřejmě už bylo jedno, ale ona mu potřebovala říct, že dá ten binec do pořádku. Ona, Elizabeth O'Sheaová, se postaví na vlastní nohy. A jestli ji ta vyhlídka přece jen trochu děsila, zároveň ji i zvláštním způsobem rozjařila.

Na Erikově hrobě, nejčerstvějším na celém hřbitově, byly patrné stopy po noční bouřce. Hrobníci byli naštěstí dost zkušení a četné květinové dary přikryli sítí. Dřevěný křížek s Erikovým jménem vyrytým na mosazné plaketě teď stál nakřivo. Elizabeth byla na hřbitově naštěstí sama, protože kdyby ji někdo poslouchal, myslel by si, že se pomátla.

„Eriku, asi sis myslel, že jsi měl dobrý důvod k tomu, co jsi udělal...“ začala a oči jí klouzaly po věncích pomlácených větrem. „Ale našla jsem ty dopisy ve tvém stole a teď...“ Na okamžik pocítila, že ji opouští odhodlanost, a hlas jí zadržával pod tíhou emocí. „Jde o to, že kdybys jen něco řekl...“ A při této větě si uvědomila, že o tohle se pokusila za ta léta mnohokrát; když myla nádobí nebo pro ně připravovala jídlo. Zavrtěla hlavou. Věděla, že i kdyby se mu snažila dát najevo své pochopení, on by stejně neposlouchal. „Mohli jsme to všechno vyřešit a třeba...“ odmlčela se a zhluboka se nadechla. „...třeba by se našel způsob, jak dát věci do pořádku. A možná bys nemusel umřít tak náhle, kdyby sis nezpůsobil tolik starostí. Možná... možná jsme mohli být šťastnější.“ Ale samozřejmě věděla, že ať už by jejich soužití bylo jakékoli, šťastné by nebylo nikdy.

Najednou ji nečekaně popadl vztek, jaký nikdy předtím nepoznala. Vzešel odněkud z jejího nitra a celá se rozběsnila.

Odvrátila pohled od hrobu před sebou. Teď už se na něj nemohla dívat. Jen o pár metrů dál se nacházel velký hrob, o který tolik let pečovala a který teď ve srovnání s Erikovým vypadal tak zanedbaně. To nebylo fér. Nic z toho nebylo fér. Eric tu byl pohřben s květinami a všemi poctami místní celebrity, zatímco její dítě uložili do hrobu, na němž ani nebylo

jeho jméno. Nedokázala se ovládnout, a než si uvědomila, co dělá, už strhávala zelenou síť a rozhazovala květiny po hřbitově. Vypadalo to, jako by je tam rozházel vítr, a ne šilená ženská, v níž se teď proměnila. Drahé věnce z lilií, begonií, hortenzií, nevěstinych závojų a růží létaly vzduchem, padaly na zem a kutálely se po pěšině, jako by najednou byly nepotřebné. Chtěla ho ranit. Chtěla, aby zaplatil za všechno, co jí udělal. Za všechno, co mu dovolila, aby jí udělal... a to na tom bylo nejhorší.

Nakonec, když už na hrobě nezůstaly žádné květinové dary, nakráčela k jeho čelu a zlomyslně kopl do kříže s Erikovým jménem, až se nahnul, jako by před ní uhýbal. Chvilí postála a rozhlížela se po škodách, které napáchala. Necítila žádnou vinu. Ani náznak výčitek svědomí, že poničila výsledky něčí práce a dary od truchlících pro jejího manžela. Pak se obrátila a křečovitě se zlomila žalem, jaký se nahromadí, když člověk roky potlačuje své nejhlubší city.

Vydala se po úzké stezce. Za ty roky ji dobře znala, protože tu strávila spoustu času péčí o ten druhý hrob. Říkalo se mu Hrob malých andílků. Byl velký a založili ho dlouho předtím, než kam její paměť sahala. Bylo to místo pro děti, které zemřely dřív, než je farář mohl přivítat do katolické rodiny. Tady leželo její dítě. Nyní mu byla tak blízko, jak to jen šlo. Tak blízko jako nikdy od chvíle, kdy se narodilo. Vrhla se na vlhkou zem a nedbala na to, že si svůj drahý kabát umaže od mokré hlíny. Nebo na to, jestli někdo přijde a uvidí ji. Zůstala na hrobě ležet dlouho, tvář k zemi.

Nakonec k ní z dálky dolehlo táhlé volání kolihy, poletující mezi skalami, možná s ní cloumal vítr, doprovázející příliv. Ten zvuk Elizabeth vytrhl z pláče. Utáhla si šátek a zvedla límec, aby ji chránil před větrem, a pak si zase klekla a dotkla se jedné z květin, které tam sama před pár týdny zasadila. Byla potlučená a polámaná bouří z předchozí noci, příliš křehká na to, aby přežila drsné počasí, ale Elizabeth kolem ní přesto nahnula kopeček půdy, aby ji ochránila. Potom se vzchopila